

Тази история започва скучно и познато. Една неосъзната обреченост, с която си се примирил да живееш. Забързан, животът тече покрай теб. Застинал за миг, наблюдаваш движението на колите и хората около себе си. Годиците минават неусетно сякаш пред теб се прожектира филм с ускорен каданс, а ти си наблюдателят. Опитваш се да осъзнаеш какво се случва и умът ти трескаво препуска. Вживяваш се в образа на главния герой и емоционално преживяваш всеки кадър. Един хубав ден обаче нещо те пробужда. Филмът спира на пауза, а ти излизаш от киносалона и вдишваш дълбоко въздух. Отваряш широко очи и разбираш, че си спал. Животът е прекрасен, изпълнен с предизвикателства и безброй възможности. Вдишваш отново дълбоко и жадно, за да разбереш, че дори това не си правил през последните години. Поглеждаш очите на децата, тяхната усмивка, и разбираш, че те са „живи“ също като теб в този момент. Осъзнаваш уникалността му, а времето е спряло и се е разширило, за да ти даде възможност да се огледаш наоколо спокойно, без да бърза. Да решиш какво искаш, накъде да тръгнеш и да направиш своя избор!

Къде обаче остава времето, прекарано в непрогледност? Как да го върнеш обратно? Има-ме ли втори шанс да бъдем щастливи?

Полетът закъсняваше, а Рая стоеше в чакалнята и си мислеше:

„Отивам на почивка. Трябва да забравя за работата и проблемите. Далеч от всички мъже! Да обмисля живота си. Как да продължа напред? Нещо трябва да променя, но какво?! Имам нужда да остана насаме със себе си. Искам Рая да се срещне с Рая, с истинското си Аз. Да разбере коя съм и какво искам!“

С тези намерения тя се отправи към терминала, където пътниците вече се бяха струпали за проверка на документите.

Рая беше на трийсет и пет години, които не ѝ личаха, и всички, които не я познаваха, си мислеха, че е младо, неомъжено момиче. Буйната ѝ гъста черна коса покриваше широки изваяни рамене. Тънката талия и спортната фигура я превръщаха в приятна гледка за мъжете. Лицето ѝ беше красиво и излъчваше чар, на който трудно се устоява. Очите – тъмнокафяви, проблесваха с блага любов, която привличаше хората. Имаше нещо в излъчването ѝ, някаква тъга, неувереност и... празнота.

В самолета седна до мила руса жена, която отиваше на същата почивка. Когато се запознаха официално, и двете се изненадаха.

– Приятно ми е Рая! – каза едната.

– И аз съм Рая! – отвърна другата през смях.

– Каква среща само! Тъкмо си мислех, че искам среща със себе си. Ето, че Рая срещна Рая.

Изведнъж ѝ стана весело и се опита да се отпусне.

Двете бързо намериха общ език. Незнайно как, докато траеше полетът, тази жена ѝ стана много близка, сприятелиха се и решиха да споделят една и съща стая в хотела. Фирмите им ги бяха изпратили на почивка като подарък за добри професионални резултати. Вече се познаваха и щяха да си изкарат приятно. Заприказваха се и скоро всяка знаеше личната история на другата.

Никоя не подозираше какво предстои. Нещо витаеше около тях. Прокрадваше се тихо, бавно и неизбежно. Някакво вълшебство, което щеше да преобърне съдбата не само на Рая, но и на други хора може би...

Съпругът на Рая – Бен, беше предприемач, собственик на компания. Движен от големи амбиции, той бе завършил два от най-престижните университети в Европа със специалност икономика и инженерство. Бивш футболист, след контузия се бе наложило да спре да се занимава с професионален спорт. Той беше красив, висок, с пъстри очи, които променяха цвета си според светлината и цвета на дрехите. Правилните черти на лицето и атлетичното тяло му даваха добро самочувствие. Жените примираха по него. Умът му беше остър, виждаше нещата в дълбочина. Имаше добре развита математическа мисъл и логика, с които бе печелил олимпиада след олимпиада в гимназията. Неговите съдружници вярваха в способностите му и разчитаха, че няма да ги разочарова като управител на фирмата. Но уви, в условията на икономическа криза нелоялната конкуренция ги беше прегазила. Фалитът беше факт, който се отрази тежко върху психиката на всички шефове на компанията.

Питър беше единият от съдружниците, женен, с две деца. Той се оттегли, преди банките да вземат жилището, което беше закупил с фирмени пари. Така запази относителна стабилност и се посвети на семейството и църквата.

Другият съдружник беше неговият чичо, който имаше собствена къща, но загуби голям апартамент в центъра на града.

Братът на Бен беше четвъртият съдружник, разведен, с една дъщеря, която живееше при майка си. И той загуби апартамента си и трябваше да се подслони някъде.

Бен беше добра душа и го приюти в дома си под наем, като по този начин обрече собственото си семейство на ред неудобства.

Като ученик Бен често посещаваше квартала на баба си, където се бе запознал с една приятелка на своята братовчедка – това беше Рая. Слабо момиченце с гъсти къдрави коси и фигура на гимнастичка. На пръв поглед никакъв сексапил, но всеки път когато я погледнеше, той знаеше, че това е момиче-то на мечтите му.

Буйният ѝ характер не позволяваше някой да ѝ диктува правила, но въпреки това беше добро момиче и слушаше родителите си. Липсата на пари беше основен проблем в семейството, пред който майка ѝ никога не се спираше и все намираще начин да удовлетвори желанията ѝ. Години наред внасяха непосилни вноски за къщата, в която живееха. Затова пък Рая беше научена на дисциплина, труд и ред. В дома им винаги беше чисто и подредено. Тя готвеше и чистеше така, че гостите им се дивяха на добре поддържания дом. Ала когато живееш с перфекционист, той все иска още и още и никога не е доволен. Такава беше майка ѝ. Рая не позна ласка и понякога се чувстваше като чуждо дете. В нейните спомени само обичта на рано починалата ѝ баба я грееше и тя копнееше за истинска и чиста любов. Толкова безкористна и прекрасна, колкото и собствената ѝ душа. Чувстваше се често като Пепеляшка и тайничко чакаше някой принц да я спаси. Мечтаеше да пътува, което я накара да учи езици, с надеждата един ден да обиколи света с любимия човек.

Когато се запозна с Бен, тя вече знаеше, че ще се омъжи за него. Чувстваше го отвътре. Всичко обаче ги разделяше. Бяха от различни градове и не можеха да се срещат често.

След завършването на колежа я приеха в университет, където за няколко години се откъсна от родителите си и бързо разбра сладостта на свободата. Тя беше родена да бъде свободна. Усещането да държиш живота в ръцете си и да не зависиш от никого беше опияняващо. През това време Бен учеше в друг град. Опитаха да се виждат, но нямаше как.

Не след дълго се оказа, че родителите ѝ са финансово затруднени и не могат да плащат за обучението ѝ. Тогава се наложи да се прибере вкъщи и отново загуби предимствата на свободата си.

Въпреки че около нея винаги бе имало много момчета, на двайсет години тя още нямаше гадже. Все не намираше точния човек.

Беше израснала в мъжка компания, сред приятелите на брат си. Тренираше бойни изкуства с момчетата и те я харесваха и уважаваха. Но тя ги респектиреше и никой не се осмеляваше да ѝ признае истинските си чувства, дори когато бяха влюбени в нея. Чувстваха се добре в компанията ѝ, защото бе забавна и много умна. Предпочитаха да не я загубят и само я гледаха влюбено, наслаждавайки се на присъствието ѝ. Тя винаги се движеше с поне пет момчета около себе си. Красиво и нежно, но същевременно мъжко момиче. Беше изтъкана от противоречиви качества, които се вплитаха в характера ѝ и го правеха уникален и магнетичен за околните. За някои беше прелестна като ангел, а други се възхищаваха на твърдия ѝ характер и воля.

Рая беше свикнала да мисли и действа като мъж, но беше интуитивна, чисто по женски. Имаше нещо особено в нея, което караше дори момчетата да я харесват. Типично за тийнейджърската възраст, те трудно понасяха конкуренцията в битката си за момчета, но нея всички я обичаха. Не я приемаха като заплаха, а по-скоро като повод да се видят с момчетата, които се движеха в компанията ѝ.

Всички си имаха гаджета, време беше и тя да си намери, но истинският и единствен все не се появяваше на хоризонта. Бен настояваше и тя реши да приеме да му стане гадже. Заяви ѝ, че доста момичета се навъртат около него и ако не са заедно, ще избере друга. Познаваха се от години, но се виждаха рядко и оставаха насаме за кратко. Така времето минаваше.

Бен замина да учи в университет в друг град и отново се оказаха разделени. Сякаш някой им пречеше да бъдат заедно...

За Бен Рая беше първата истинска любов, а тя гледаше на него като на „рицаря със златните доспехи“, който е дошъл да я спаси и да ѝ подари свободата. Романтичната ѝ душа не отговаряше на времето, в което живееше. За нея той беше първата любов и тя нямаше как да разбере дали наистина го обича. Това, което искаше, беше да е свободна и знаеше, че ако се отдели от родителите си, ще се справи. Търсеше приключения, а всичко до този момент я ограничаваше.

За да бъдат заедно, тя заяви на майка си и на баща си, че иска да продължи да учи. Щеше да работи и да си плаща обучението. Те бяха традиционалисти и не ѝ позволиха да живее с мъж без брак – робуваха на стари норми.

След разразилия се скандал Рая се качи на първия автобус и пристигна при Бен.

– Искаш ли да сме заедно? – попита го директно.

– Да – отговори ѝ той.

– Не може да сме постоянно разделени, а родителите ми не ми позволяват да живея с някого без брак. Какво ще правим? Да избягам против волята им или да се омъжа?

Рая искаше да се омъжи дори за първия срещнат, стига той да е добър човек и да ѝ даде така желаната свобода, а Бен беше кротък, мил и толкова привлекателен. Перфектният за нея в този момент. Тя го харесваше и обичаше – все пак беше нейната първа любов. Тогава тя не разбираше, че истинската свобода трябва да търси вътре в себе си. По-вероятно търсеше любов, която освобождава и дава крилете да полетиш, да се почувстваш свободен. Свободен да бъдеш себе си!

Бен мълчеше. Беше притеснен. Можеше ли да си позволи да я загуби? Искеше ли да я задържи завинаги до себе си? Какво можеше да ѝ предложи – нищо! Не се чувстваше достатъчно уверен в собствените си сили, но я обичаше, затова потвърди: „Да, искам да се оженя за теб“.

Рая се успокои и се върна у дома. Заяви на родителите си, че ще се омъжва и за известно време те я оставиха на мира. Бен трябваше да дойде да се запознае с тях, но се бавеше. Рая вътрешно се ядосваше, а родителите ѝ започнаха да ѝ натякват.

Развоят на събитията беше ясен. Беше взела решение и връщане назад нямаше. Ожениха се независимо от нежеланието на родителите на Бен. Според тях той трябваше първо да завърши обучението си и да направи кариера като брат си, когото винаги му даваха за пример.

Бяха трудни времена. Рая работеше и учеше задочно, а Бен ходеше всеки ден на лекции. Живееха скромно и бяха щастливи, все още влюбени. Нямаха много забавления.

Рая ходеше на работа и оттам къщи, после пак на работа. Случваше се да гледа деца и да им помага с уроците, за да изкарва пари, което я натоварваше допълнително. От време на време оставаше без работа, но продължаваше да търси. Започваше някъде, после другаде и така цяла година.

Записа се в школа за модели. Беше висока и чаровна, с красиво тяло и добре се справяше на подиума. Искаше да стане моден дизайнер. Беше учила в специализирано училище по шев и кройка, а после започна допълнително обучение за моделиер. Интересно ѝ беше какво се случва по ревютата. Участва в различни конкурси и беше добра, дори много добра. Но се разочарова от момичетата, с които работеше. Нямаше тяхното самочувствие и не желаше да се прави на такава, каквата не е. Около тях гъмжеше от богати чичковци и тя се чувстваше като стока. Конкурсите се продаваха и предварително се знаеше коя ще спечели. Защо ѝ беше нужно да си причинява това? За какво и на кого трябваше да се доказва?

В началото Бен не проявяваше ревност и не я спираше за нищо, защото го нямаше по цял ден. Обичаха се и това беше достатъчно. Той ходеше на лекции, а тя имаше свободата, за която бе копняла толкова силно. Това я караше да го обиква все повече и повече.

Тъй като беше все сама, Рая запълваше времето си с работа, курсове и различни видове обучение. Бен посещаваше университета и се виждаха само вечер, когато тя мило и усмихнато му сервираше вечерята. Той почти винаги беше придружен от приятеля си Питър. С него прекарваха цял ден в университета, а вечер обсъждаха бъдещето. Рая не можеше да се включи в разговорите им, защото темите ѝ бяха чужди. Обикновено говореха за политика, икономика и бизнес. Нея я

вълнуваха съвсем различни неща като психология, философия, йога и религия. Трудно общуваха, а тя толкова искаше да сподели емоциите и мислите си с него. Едва успяваше да нахвърля набързо какво се е случило през деня, защото Бен винаги беше с приятели. Нямаха общи интереси и време за себе си. Не намираха общи теми за разговор и се срещаха единствено в леглото...

Рая си намери нова работа като продавачка в магазин за мъжки костюми. Един ден в магазина влязоха двама мъже. Разговориха се и ѝ предложиха работа в техния офис. За времето, прекарано при тях, тя си създаде доста контакти с клиенти, които искрено я харесваха. Когато шефът ѝ предложи да стане компаньонка на големи корпоративни клиенти, Рая гневно напусна офиса и дори не се върна да си вземе заплатата.

Докато тя приготвяше вечерята, Бен и неговият приятел Пит всяка вечер обсъждаха какъв бизнес да стартират, но нямаха ясна идея.

Останала без работа, Рая тръгна отново по интервюта, но все не я удовлетворяваха условията, които ѝ предлагаха. Натрупала бе опит като продавачка, учителка, манекенка, секретарка на неправителствени организации, мениджър на офис. Беше преминала през различни видове обучение и търсеше място, където да прояви пълния си потенциал, но нямаше голям избор.

Нужни им бяха пари, за да живеят. Родителите им също бяха затруднени и не можеха да им помагат. Трябваше да се справят сами.

Един ден Рая срещна в квартала клиент от бившата си работа.

– Здравей! Радвам се да те видя! – усмихна ѝ се искрено той. – Какво правиш? Как си?

– Прибирам се от поредното интервю. Отново си търся работа! Омръзна ми да обикалям, но на нищо подходящо не попадам.

Той знаеше какъв професионалист е Рая, а и я харесваше като човек. Можеше да му е полезна.

– Искаш ли да ми станеш съдружник и да отговаряш за магазина, който мисля да отворя? Трябва ми човек, на когото да имам доверие. Пътувам често извън страната и трябва да имам сигурен партньор.

Рая не вярваше на късмета си! Беше толкова щастлива и се съгласи – така и така нямаше друга алтернатива. За кратко време разработиха магазина и оборотът започна да расте. Вечер Рая се връщаше у дома и броеше парите, а Бен и Питър я гледаха с пачките и продължаваха да умуват как да стартират собствен бизнес. Собственикът на магазина беше в чужбина и бе оставил всичко в ръцете на Рая. Тя трябваше да му се отчита в края на всеки месец. Парите се трупаха, а Рая се притесняваше за съхранението им. Не обичаше да борави с пари, но ѝ се налагаше. Помоли Бен за помощ, за да не обърка нещо. Той беше перфектен в сметките и тя се чувстваше спокойна.

– Моля те, ти съхранявай парите – помоли го тя. – Нищо не разбирам от бизнес. Аз съм учила за дизайнер и учител, а не за това.

Не след дълго Бен и Питър започнаха също свой бизнес. Взеха пари от родителите на Пит и регистрираха фирма. Като единствен син той имаше голямо влияние върху тях и ги помоли за помощ. Както очак-ваше, те му дадоха нужните средства, с които бизнесът можеше да започне. Бен се чувстваше зле, че не може да осигури своя дял и реши, че Рая ще работи, без заплащане, докато бизнесът се развие, за да бъдат равностойни съдружници. Дълго време Рая работеше само за да може да се наложат на пазара, а средствата едва стигаха за хляб. По-късно обаче работата потръгна и започна да носи добри доходи. Решиха да открият още един магазин в друг квартал. Трябваша им хора и Рая покани брат си и негов приятел да им помагат, защото вече беше бременна и не трябваше да се натоварва с тежка работа. Бен беше притеснен как ще издържа семейството си. Обмисляше идеи за разширяване на бизнеса. Не беше обаче сигурен и Рая трябваше да го убеждава, че решението му е правилно. Започнаха от нищото и трябваше да се развият като фирма, за да успеят.